

Het evangelie als richtpunt

In deze bijdrage ga ik in gesprek met Nathan*, een Messias-belijdende Jood uit de gemeente waar we zelf ook naar toegaan. In ons gesprek hebben we doorgepraat over zijn achtergrond, hoe hij van zijn geloof getuigt naar andere Joden, theologie en ook het Israëlisch-Palestijnse conflict.

Kun je iets over je achtergrond vertellen?

Ik ben in New-York geboren. Mijn ouders groeiden allebei op in niet-gelovige gezinnen en kwamen tot geloof toen ik nog jong was. Mijn vader kwam uit een traditioneel Joods gezin, ze gingen op Grote Verzoendag naar de synagoge, maar waren eigenlijk vrij seculier. Toen mijn vader tot geloof in Jezus kwam, heeft mijn opa lange tijd niet met hem gesproken. De familie van mijn moeders kant kwam uit Italië en was Rooms-Katholiek. In New York komen veel Italianen en Joden samen, het is heel gebruikelijk dat mensen 'gemengd' trouwen. Omdat ze Rooms-Katholiek waren, was de vader van mijn moeder nog bozer toen ze tot geloof kwamen.

Zelf werd ik gered toen ik ongeveer zeven jaar oud was. Toen ik vijftien jaar was, werd ik geroepen om te gaan dienen. Ik ging naar de universiteit en studeerde Duits omdat ik onder het Joodse volk in Europa wilde gaan dienen. Zij zijn een onbereikt volk, want na de Tweede Wereldoorlog moesten de gemeenschappen opnieuw opgebouwd worden en christenen wilden het Evangelie niet delen met hen, of ze wisten niet hoe ze dat moesten doen.

Hoe raakte je zo betrokken op het delen van het evangelie?

Nadat mijn vader tot geloof was gekomen, werd hij regelmatig gevraagd om meer te vertellen over de Joodse

achtergronden van de Bijbel. Daarnaast was hij heel erg betrokken bij het bereiken van het Joodse volk in de regio van New York. Hij debatteerde met rabbijnen over de theologie van het Nieuwe Testament, maar ook met mensen van anti-zendingsorganisaties.

Uiteindelijk ben je niet in Duitsland terechtgekomen, maar in Israël. Hoe ging dat?

In 2014 kwam ik naar Israël, ik wilde hier de stem van de Heere horen. Ik ervoer hier zijn roeping om terug te komen. Toen ben ik ook het proces begonnen om burger te worden en heb ik uiteindelijk in 2015 Aliyah gemaakt, oftewel ik heb door als Jood in Israël te gaan wonen het Israëlisch burgerschap verkregen.

Hoe is het om als Messias-belijdende Jood te leven onder Joden met andere overtuigingen?

Mensen vragen me vaak of ik religieus-joods ben, omdat ik veel kinderen heb. Ik zeg dan dat ik in de Bijbel geloof en niet in de rabbijnen. Wanneer ik het evangelie deel, zeg ik gewoon dat ze de Bijbel moeten lezen. Ik deel eens het evangelie met iemand en vroeg hem: "Wie is de Messias?" Hij zei: "Rabbi Menachem Schneerson (GdK: hij wordt binnen een stroming van het jodendom als messias gezien)." "Maar hoe kan dat," antwoordde ik, "aangezien de Bijbel zegt dat Hij in Bethlehem geboren zou worden?" Hij antwoordde: "Ik lees de Bijbel eigenlijk niet, ik lees de Talmoed."

Ik heb nog nooit gehad dat iemand zei dat ik een verrader was, en meestal zijn de reacties redelijk als ik vertel dat ik in Jezus geloof. Ik had een keer een ontmoeting met mensen van Yad Le'Achim, een Joodse anti-zendingsorganisatie, zij waren in het begin een beetje gemeen, maar toen we doorpraatten, werden ze toch respectvoller.

In dit land leven niet alleen Joden, maar ook Palestijnen. Hoe kijk jij naar hen?

Ik ben allereerst een burger van de hemel. Ik geloof daarom dat God ons geroepen heeft om het evangelie met alle mensen hier te delen. Als Messiasbelijdende gelovigen in Israël hebben we daarom ook de verantwoordelijkheid om het evangelie met hen te delen. Toen wij vijanden waren, verzoende God ons. Dus zeggen: "Die mensen haten mij, dus ik deel het evangelie niet

Kerkzaal Jerusalem Assembly – House of Redemption.

met hen," is een belediging van het evangelie. Als gelovige denk ik dat we apolitek moeten zijn. Als Israël morgen een communistische staat zou worden, zou ik hier blijven als God mij roept. Als nationalisme mij verhindert om het evangelie te delen, verwerp ik nationalisme. Ik heb ook veel Palestijnse vrienden. Mijn kinderen leren Arabisch en ik probeer ook Arabisch te leren.

En de Palestijnse christenen?

De Palestijnse kerk is erg politiek. Jezus leefde onder de bezetting van de Romeinen, maar er is geen enkel voorbeeld dat Jezus iets zegt over deze bezetting. Ik wil daarom ook geen Palestijnse christen horen die de bezetter haat. En ja, het is verschrikkelijk hoe Palestijnen behandeld worden. Het is niet alleen de Israëlische overheid, maar ook hun eigen overheid, en zelfs de wereld die in het algemeen niet naar hen omziet. Toen ik een keer kinderen waterballonnen zag gooien naar moslims, heb ik ze daar ook op aangesproken. Voor mij is het dan belangrijk om waarheid te spreken in een bepaalde situatie, maar dat is wat anders dan dat ik een bepaalde politieke positie inneem.

Hoe kijk je dan naar de staat Israël?

Het is legitiem dat het Joodse volk een eigen staat heeft. Maar dat kan niet zonder bekering. Joodse mensen lezen graag over de terugkeer van de ballingen, maar stoppen met lezen voordat het over bekering gaat. Na 7 oktober zijn mensen wel spiritueel geworden, maar gebruiken het vaak ook als een soort geluksbrenger: "Als we de sabbat hadden gehouden, was dit niet gebeurd." Tegelijk staan mensen er meer voor open om andere dingen te horen, zelfs over Jezus. «

* Nathan wil om persoonlijke redenen anoniem blijven.

Poster van Schneerson met daaronder: 'Lang leve de koning, de messias.'